

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ งามฉวี (2554). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อสืบทอดภูมิปัญญาการปั้นตุ๊กตาชาววัง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2534). จากหลักสูตรสู่แผนการสอน. กรุงเทพฯ: กุรุสภาลาดพร้าว. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). ท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: กุรุสภาลาดพร้าว.
- กรอบแนวคิดความมั่นคงของมนุษย์ [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.ryt9.com/s/cabt/27187>
คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติสาขาสังคมวิทยา. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ออลีน เพรส.
- ฉลาดชาย รมิตานนท์. (2542). แนวคิดในการศึกษาอัตลักษณ์ความเป็น “ไท”. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ เรื่อง การศึกษาประวัติศาสตร์และวรรณกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไท วันที่ 22-23 มีนาคม 2542 ณ ห้องช้างกระ โรงแรมเชียงใหม่ออกคิด อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่.
- ชาลินี สุขมิลินท์. (2544). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโครงการเพื่อส่งเสริมความรู้ทางวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐยา ศิริสวัสดิ์ (2557). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ศิลปกรรม วัฒนธรรมประเพณีบ้านท่าแร่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ดารัตน์ ผุสดี. (2541). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดนตรีพื้นเมืองล้านนาเรื่องซิง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ธรรสกรณ อัญญาโพธิ์ (2555). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น สาระการพัฒนาดังคม เรื่อง วิถีวัฒนธรรม และการดำรงอยู่ของไทยพวนอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอปากพลี. กระทรวงศึกษาธิการ.

นัทธนัย ประสานนาม. 2550. “เพศชาติพันธุ์ และปัญหาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ ในภาพยนตร์เรื่อง Touch of Pink.” [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.midnightuniv.org/midnight2545/document95248.html>

นันทันภัต ศิริเขตต์ (2546). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในกลุ่มโรงเรียนยังمين สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิคม ชมภูหลง. (2545). วิธีการและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นและการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา. มหาสารคาม: อภิชาติการพิมพ์.

บัณฑิต ไชยวงศ์. (2544). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องเมียง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านปางมรกต สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเวียงป่าเป้า. การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปัทมา มาริบุญภพ (2547). การจัดการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมต่างกัน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ผ่องอำไพ คงเจริญ. (2551). การพัฒนาบทเรียนที่เน้นเนื้อหาการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนระดับต้น.

วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ฝนวันจันทร์ ศรีจันทร์. (2543). การเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ของคนในเมืองประวัติศาสตร์ กรณีศึกษาเมืองประวัติศาสตร์พิมาย. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชาสังคมวิทยา, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พัฒนา กิติอาษา. (2546). ท้องถิ่นนิยม. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
- พิชาญ พรหมสมบัติ. (2548). การศึกษาผลของการใช้แบบฝึกคณิตศาสตร์เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาสมการสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มยุรี ศรีชัย. (2548). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์โดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนรายงานและความรู้วัฒนธรรมท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยุพิน บุญญานาม (2544) การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเรื่องจังหวัดระยองของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา.
- รังสรรค์ ชนะพรพันธุ์. (2544). การศึกษาทุนนิยมและโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- วัฒนา ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : แอลทีเพรสจำกัด.
- วิชาการ, กรม. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- วิภาดา รัตนจักษ์. (2540). การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสาน สำหรับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วีระ บำรุงรักษ์. (2539). การวัฒนธรรมศึกษา : ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

เล่ม 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง.

เชียงใหม่: สำนักพิมพ์ THE KNOWLEDGE CENTER.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2543). **Child center: Storyline method: การบูรณาการหลักสูตรและการ**

เรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : ที.พี.พริน จำกัด.

เสกสรร สรรสพิสุทธ์. (2546). **อัตลักษณ์ของไทลื้อและการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดภายใต้ระบบ**

เศรษฐกิจทุนนิยม : กรณีศึกษาบ้านแม่สาบตำบลสะเมิงใต้อำเภอสะเมิงจังหวัดเชียงใหม่.

การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม.

เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อรชума หลิมศิริวงษ์. (2544). การส่งเสริมความรู้คำศัพท์ ความคงทนในการจำคำศัพท์ และ

ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สมุดจด

คำศัพท์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อนรรักษ์ ปัญญาวัฒน์. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.uniserv.cmu.ac.th/file/วิถีชีวิตของ>

ชุมชน. pdf

อภิญา เพ็ญฟูสกุล. (2546). **อัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด.** กรุงเทพฯ :

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัครพร เกษทอง. (2547). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การประดิษฐ์ตุ๊กตาด้านนาเพื่อถ่ายทอดภูมิ

ปัญญาท้องถิ่น. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา

http://www.culture.go.th/research/north/47_2.html.

อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม. (2549). การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษา

ปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Brown, H.D. (1980). **Principle of language learning and teaching**. New Jersey: Prentice-Hall Inc.

